

Soarele și broaștele

La Fontaine

S-a însurat cu mare alai un Crai străin
Și lumea și-neca amaru-n vin.
Esop spunea, în șoaptă, că gloata e nătângă
Și râde și petrece-n loc să plângă.

În vremea de demult, slăvitul Soare
Se hotărâse și el să se-nsoare.
Dar băștinașii bălților, în cor,
Se tânguiau de zor:
- Au ce te faci, au ce te faci cu pruncii lor?
Un singur Soare uneori ne coace,
Dar cu vreo șase-șapte ce ne-om face?
Se plânseră Ursitei că nu mai e de trai:
- Când Sorii vor porni cu-atât alai
Și-n vâlvătaia lor vor arde zărilor,
Secând pe loc și bălțile și mările,
Pieri-va broscărimea și micii brotăcei!

Ca broaște, judecau cu mult temei.